

τά δαγκώματα, ἤλθεν ἡ ὥρα των νὰ μᾶς ὑβρίσουν ἄνετα καὶ μᾶς ἐξευτελίουν ἐλεύθερα καὶ μᾶς ἀποχαντακώσουν ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΤΑΤΑ. Ὅτι δὲν ἐκατέρωθωσαν τόσους Αἰῶνας τόσοι Λαοί, ἀενάως ἐφορμῶντες καθ' ἡμῶν. ὅτι δὲν ἐκατέρωθωσαν οὔτε οἱ ΟΜΟΔΟΞΟΙ καὶ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ μουζικοί, οὔτε οἱ Ἀησταὶ Βούλγαροι, οὔτε οἱ φράγχοι οἱ ἴδιοι, ὅτι δὲν ἐκατέρωθωσαν οὔτε οἱ μόνοι Εὐγενεῖς καὶ Ὁρατοὶ Ἐχθροὶ ποῦ ἐγνωρίσαμεν, τόσους αἰῶνας ἔχοντες νὰ κάμωμεν μόνον μὲ ΧΟΙΡΟΥΣ, — οἱ ΑΡΑΒΕΣ — τὸ ἐπέτυχαν οἱ Τοῦρκοι. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀνεξαρτήτως τῆς Τύχης τῶν ἀνθρωπίνων καὶ τῆς κακῆς στιγμῆς, εἴχομεν ΚΑΤΑΚΟΥΡΑΣΘΕΙ, ὅτι εἴχομεν ἀπὸλυτον ἀνάγκην ξαπλώματος καὶ ΥΠΝΟΥ.

Ἡ Πόλις ἔπασεν. Καὶ τὸσον κατεπλάγη ἡ φυλὴ χάσασα τὴν Κυριαρχίαν, ὥστε ἀκόμη διαμένει ἀνάσκειλα πεομένη καὶ ἡ Ἑλλ. Ψυχὴ περίτρομος σὰν κεραινοβοηθούμενη ἀκόμη ἕως τὸρα καὶ ἀπολύτως τίποτε ἄλλο δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν τρομερὰν αὐτὴν Δουλείαν τῆς Ἑλλ. φυλῆς καὶ τοῦ Ἑλληνος καὶ τοῦ Ἑλλ. Πνεύματος... εἰς ΑΣΙΑΝΟΝ κατακτητὴν ἐπὶ τόσους αἰῶνας καὶ τὸρα ἀκόμη — Γεγονὸς ἐντελῶς ΑΚΑΝΟΗΤΟΝ — ἐκτὸς τοῦ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ.

Ἡ μόνη διαφορὰ ποῦ ὑπάρχει μεταξὺ Τοῦρκου καὶ Καλόγερου εἶνε μόνον ὅτι ὁ ἕνας φορεῖ μαῦρο καὶ ὁ ἄλλος κόκκινο Φέσι.

Ἐὰν ὁ Τοῦρκος ἐπείραζε τὸν ΚΑΛΟΓΕΡΟΝ ὁ Ζυγὸς θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ συγκρατηθῇ, θὰ ἀνετινάσσοτο τάχιστα εἰς τὸν ἀέρα. Ἀλλ' ὁ Τοῦρκος μεγαλοφυῶς περιποιοῦσε τὸν Καλόγερον, παραχωρήσας εἰς αὐτόν, ὅτι ποτὲ οἱ Αὐτοκράτορες μὴ χάριν τοῦ Ἐθνικοῦ Σκοποῦ δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν, μοιράσας τὴν Κατάκτησίν του. Ὁ Καλογερισμὸς δὲ τὸσον φύσει πολέμιος τοῦ Κράτους, ὁ τὸσον ἐκ φυσικῆς ἀνάγκης, ἂν καὶ Ἑλλην, πολεμήσας τὸ Κράτος καὶ τὸσον δυνατὰ πολεμηθεὶς καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας ἀπὸ τοὺς Αὐτοκράτορας, τοὺς κυττάζοντας πρωτίστως τὸ συμφέρον τῆς φυλῆς, εὐρέθη διὰ πρώτην φορὰν μονομερῶς Ἀπόλυτος Κυρίαρχος τῆς φυλῆς, ἀκριβῶς ὅπως ὁ Σουλτάνος· καὶ δι' αὐτὸ ἔδωκαν τὰ χέρια καὶ ἐπέρασαν θαυμάσια.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐνφ' ἀφ' ἐνὸς ἐφαίνετο σώζων τὴν Φυλὴν καὶ τὴν διέσωζε πράγματι ἐν μέρει, ἀφ' ἑτέρου ὁμως ὑπῆρξε καὶ εἶνε καὶ τὸρα γενικῶς ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ.

Ὁ Ἑγκληματικὸς Καλογερισμὸς δὲ πάντοτε ἐμπνέων τὴν ἀποθάρρυνσιν εἰς τὴν φυλὴν καὶ ὑπὸ τοὺς Αὐτοκράτορας, ὁ φωνάζων καὶ ἐξηγῶν ὅλα ὡς Τιμιωρίαν Θεϊκὴν, ὁ ξεσβερκωνόμενος ὅτι ἐπέσαμεν ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἦτο εὐτυχὴς νὰ ἀπαλλαγθῇ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ νὰ ΜΟΝΟΚΡΑΤΟΡΗΣΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΣ καὶ κατὰ μέγα μέρος Πραγματικῶς, πραγματοποιήσας ὄνειρόν του, ποῦ δὲν τὴν ἐφαντάσθη ποτὲ του ἀπὸ τῆς Ἰδρύσεως τοῦ Χρι-

στιανισμοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Πτώσεως. Τὸν Τοῦρκο δὲν τὸν ἐμέλλε τίποτε, διότι ὁ Τοῦρκος θέλει μόνον νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ μὴ τὸν ἀνησυχῇ. Ὅταν τὸν παρασκοτίσῃς, σύντομα σοῦ κόβει τὸ κεφάλι καὶ ἡσυχάζεις καὶ σὺ καὶ αὐτὸς μαζί. Οὕτω ὁ Κολογερισμὸς εὐρέθη περίφημα, θαυμάσια, διδάσκων ὅτι ἐκ Θεοῦ τὸ Κακόν, λέγων γύρισε καὶ ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος νὰ σὲ χαστουκίσουν, καὶ λέγων εἰς τὸν Ἑλληνοισμὸν: Κύριε δὲν εἶμαι μόνον ἰδικὸς Σου ἀντιπρόσωπος, δὲν ἀνίχω μόνον σὲ σένα, ἐγὼ εἶμαι Κύριος καὶ Ἀντιπρόσωπος καὶ Προστάτης Ὁλων τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Αὐτὸς εἶνε ὁ μοναδικὸς Λόγος, τῆς ἐντελῶς ἀπιστεύτου καὶ ἀφαντάστου ΔΟΥΛΕΙΑΣ τῆς φυλῆς, ἐπὶ τόσους αἰῶνας. Η ΜΟΝΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ.

Ἑλλ. Φυλὴ δὲν σὲ ἔσωσε ὁ Χριστιανισμὸς, ἀλλ' ὁ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΣΟΥ ὅπως καὶ αὐτὸς θὰ σὲ σώσει εἰς τὸ Μέλλον. Καὶ μόνος ΑΥΤΟΣ.

Ὅπως δὲ ποτὲ δι' ἡμᾶς ἐπῆλθε Νυξ τρομερὰ Σιγῆ, Σκλαβιά. Μία μοναδικὴ φροντίς διασώσεως, διατηρήσεως μὲ τὰ δόντια τῶν πάντων, χωρὶς καμμίαν ἄλλην σκέψιν καὶ κανένα ἄλλον συλλογισμόν. Αἱ αἰώνια Κοινότητες μὲ ὅλα τὰ προτερήματα διὰ τὴν διάσωσιν καὶ διατήρησιν τῆς κατὰ μέρη φυλῆς καὶ ὅλα τὰ ἐλαττώματα διὰ τὴν ὀλικὴν τῆς Κίνησιν, ἀναλαμβάνουν τὸ Σωτήριον ἔργον των. Οἱ Ρωμηοὶ ἀπελπισμένοι Ἐθνικῶς ἐγκαταλείπουν ὅπως πάντα τὴν Πατριδα των σὴν Τύχην τῆς καὶ φεύγουν, ζητοῦντες τὴν Ἀτομικὴν των εὐτυχίαν. Οἱ ἀνώτεροι Ἑλληνες, ὅμοιοι καὶ αὐτοί, φεύγουν πρὸς τὴν Εὐρώπην, ἔχοντες ἴσως ἕνα λόγον δικαιολογίας περισσότερον — ἂν ἐπιτρέπεται — ὅτι μὲ τὸν Τοῦρκο καὶ τὸν Καλόγερο τὸ Πνεῦμα δὲν δύναται νὰ κάμῃ συντροφιά, οὔτε καμμίαν θέσιν ἔχει πλέον μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο. Οὕτω οἱ κατακουρασμένοι Ἀνώτεροι Ἑλληνες φεύγοντες, ὅπως πάντα, παρ' οἰανδήποτε καταστροφὴν καὶ χάλι ἰδικόν των, σπείρουν καὶ μεταφυτεύουν καὶ καλλιεργοῦν τὸν Ἀνθρωπισμὸν των, χρησιμεύουν διὰ νὰ Ἀνθρωποειδίζουν τοὺς ἄλλους καὶ ἡ ἰδική μας τότε καταστροφὴ, δημιουργεῖ μὲ τὴν εἰς Ἰταλίαν κυρίως μετάβασίν μας, τὴν Ἰταλικὴν Ἀναγέννησιν. Διότι Ἐμεῖς ὑπήρξαμεν οἱ Σπορτεῖς, οἱ Εἰσηγηταί, οἱ Διδάσκαλοι, οἱ Ἐπιμεληταί. οἱ Ὁδηγηταὶ Αὐτῆς εἰς τὰ πάντα Αὐτοπρὸσωπος καὶ Ἰδιοχέριος.

Οὕτω ὑπὸ μὲν τὸν Ζυγόν, οὔτε τὸν Τοῦρκο οὔτε τὸν Καλόγερον συνέφερον νὰ ὑπάρξῃ τὸ φῶς, τὸ ΠΝΕΥΜΑ, διὰ νὰ ὑπάρξῃ Ἐνέργεια, Τόλμη, Ὁδηγία πρὸς Γενικόν τι. Κάθε φῶς ἐσβέσθη σὰν κερὶ φουσημένο καὶ ἔμειναν μόνον ὅπου ἦτο δυνατόν, πηγαινοερχόμενα δῶθε-κεῖθε τὰ σὰν τὰ Τωρινὰ Πανελλήνια ΚΟΛΥΒΟΓΡΑΜΜΑΤΑ, γενικῶς καὶ τούτων ὀλιγότερα, σπανιότατα μὲ κάπιας Ἀναλαμπὰς Ἀτομικῆς, αὐτομάτως ἀναπτομένας καὶ αὐτομάτως σβενομένης. Οὕτω αἱ μονομερεῖς ἐνίοτε προσπάθειαι ἀποσείσεως τοῦ Ζυγοῦ, σὰν μονομερεῖς καὶ περιορισμένα, ἐπέσυρον ὄλην τὴν Δύναμιν τοῦ Κατακτητοῦ